

Воскресіння польових квітів (Дует польових квітів #2)

КУПИТИ

Його серце було розбите вщент. Моє життя змінилося назавжди. Тому я пішла від нього й почала все спочатку.

Я вийшла заміж за іншого, але так і не змогла його забути. Минуло шість років з нашої останньої зустрічі з Таєром Голмсом. Повернутися в рідне місто означало зіткнутися з минулим і розгresti наслідки розлучення. Зараз я опинилася саме в тій точці, де був він, коли ми познайомилися. Починаю все спочатку.

У нас більше немає таємниць одне від одного. Не кожному кохання дається другий шанс, але, можливо, ми станемо винятком. Або ж ні.

*Тим, кому довелося пережити нестерпний біль —
і стати сильнішими*

Квіти проростають із темних часів

Коріта Кент

Пролог

Салем

Мені знадобилося чимало часу, щоб зрозуміти: іноді, хай би як сильно ти любила когось чи щось, — доводиться відпускати.

Ти не врятуєш корабля, що тоне.

Буває, є хтось, заради кого ти мусиш бути сильною. Хтось, хто потребує тебе більше.

Ти робиш вибір.

Руйнівний.

І живеш із надією, що, можливо, одного дня та людина повернеться до тебе.

Розділ 1

Салем

Весна в Готорн-Міллз — моя улюблена пора. Відтоді як поїхала звідси шість років тому, я не залишалася тут надовго.

Того літа я поверталася кілька разів, сподіваючись, що чоловік, якого кохала і який жив поряд, отямиться, помітить мене — і повернеться. Але цього так і не сталося.

Я втратила Таера Голмса, тож змирилася й пішла далі.

Влаштувалася офіціанткою в забігайлівку неподалік від квартири Лорен. Відкладала кожную копійку. Ми з Калєбом почали більше спілкуватися, потім — знову зустрічатися. Майже через рік після весілля Джорджії він зробив мені

пропозицію, і я погодилася. Ми одружилися за два місяці. Він закінчив коледж, і ми переїхали до Каліфорнії. Мені там дуже сподобалося, майже так само, як тут. Та рік тому йому запропонували роботу в Бостоні, тож ми повернулися.

І досі я жодного разу не приїздила сюди, не була в будинку, де минули мої дитячі роки.

Він знав чому — і це йому боліло.

Я завжди завдавала йому тільки болю.

Тож я відпустила його.

Наше розлучення було легке, як і все між нами. Знаю, він завжди буде в моєму житті. Але тепер вільний знайти те саме кохання, яке колись пізнала я. Досить раз відчувати таке — і вже ніщо з ним не зрівняється, хоч би яких зусиль ти докладав.

Це як силоміць пхати куб у круглий отвір.

Відчиняючи дверцята машини, я ступаю на під'їзну доріжку.

Хай як присягалася, що ніколи сюди не повернуся — ні в це місце, ні до нього, — змусити мене порушити обіцянку могло лиш одне. Я відчиняю двері, заходжу в дім і бачу маму на розкладному ліжку у вітальні.

— Привіт, мамо. — З останніх сил стримуюся, щоб не розплакатися. Не хочу, щоб вона побачила мої сльози.

— Моя дівчинко. — Вона усміхається, кличе мене до себе легким помахом блідої худої руки.

Моя мама помирає.

Рак повернувся, і цього разу нічого не допомогло. Хоч як завзято вона боролася, він сильніший. Тепер у неї залишилося два місяці, а може, й менше.

Мої кроки здаються мені надто гучними, коли я заходжу до вітальні й нахиляюся обійняти її.

— Джорджія щойно пішла, — каже вона. Її обійми слабкі. На тілі майже не залишилося ні м'язів, ні жиру. Вона тане на очах.

— Напевно, я побачу її пізніше.

— Діти питали про вас.

Я усміхаюся й легенько проводжу пальцями по сухій тонкій шкірі її щоки.

— Вони скоро нас побачать.

У Джорджії та Майкла вже двоє дітей і ще один на підході. Сказати, що в них багато клопоту, — не сказати нічого. Та вони щасливі.

— Тобі щось потрібно?

— Поки що ні. Може, подивимося фільм чи щось таке, коли ти занесеш свої речі?

— Добре, мамо.

Після розлучення ми з Калемом продовжили жити разом. Це було логічним рішенням, поки я вирішувала, що робити далі. Проте з погіршенням стану мами я зрозуміла, що час повертатися додому. Щоб доглядати за нею в її останні дні, дати Джорджії перепочити, а коли неминуче станеться — навести лад у будинку й зрозуміти, як жити далі.

Важко усвідомлювати, що зараз моє майбутнє — велика загадка. Цього року мені виповниться двадцять шість, і, так само як у вісімнадцять, я досі не маю жодної певності. Але, можливо, це і є правда дорослого життя, якої ніхто не хоче казати, — ми всі тут просто імпровізуємо.

На подвір'ї я стійко ігнорую будинок по сусідству. Знаю, що він досі там живе — мама час від часу його згадує. Іноді мені здається, що вона робить це, щоб побачити мою реакцію. Я ніколи не розповідала їй про те, що сталося з Таєром. Не бачила в цьому сенсу: мені розбили серце, і я прийняла те, що між нами все закінчено.

Я спромоглася занести всі свої речі всередину, не поглянувши в бік сусіднього будинку.

Брехня.

Я все ж таки поглянула.

Цього достатньо, щоб побачити готовий дитячий будиночок на дереві в саду й краєчок даху теплиці.

— Усе забрала? — Хрипкий мамин голос, такий слабкий, долинає з вітальні.

— Так. Зараз дещо занесу нагору.

— Добре. Я, мабуть... просто... зімкну очі.. на хвилю.

Я на кухні, і вона не бачить, як мені на очі навертаються сльози.

Вона згасає. Те, що могло бути довгим життям, тепер вимірюється тижнями, годинами, хвилинами, секундами — і кожна з них неоціненна.

Рекомендована література

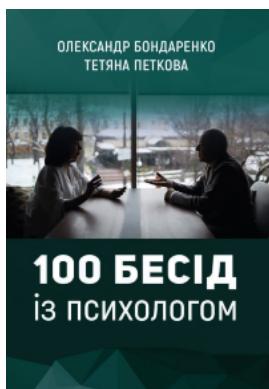
Чоловік на ім'я
Уве

Покинь якщо кохаєш

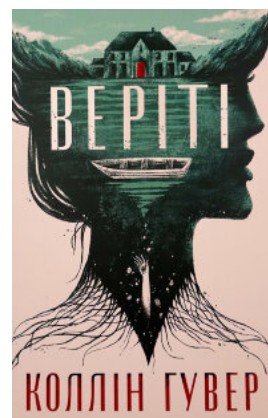
Вибір

100 бесід із психологом

Залишся, якщо кохаєш

Веріті. Ексклюзив

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ